

Temnota na postupu

Daleko na východ od Lary a velkého města Královiště, až za Plačtivými ostrovy, plula po zpěněných vlnách Hraničního moře rybářská loď *Mářino světlo*. Byla na lovu krabů a její kapitánka patřila k těm nemnoha, kteří se odvažovali rybařit i ve vodách takhle na východě a daleko domova. Měli dobrý den: posádka z hlubin vytahovala jednu síť za druhou a všechny se jenom hemžily macatými modrými kraby – říkali jim modré zlato –, takže velitelka byla v povznesené náladě.

Právě spustili kotvu u dalších pastí. Přímo praskaly ve švech obřímí korýši. Byl to zatím dnešní největší úlovek a námořníci vyskali nadšením. Na palubě se vršily další plné pasti a mužstvo zpívalo, smálo se a tancovalo.

Vtom loď zničehonic obestřela tma.

Veselí na palubě utichlo. Všichni znehybněli, jenom se společně s lodí pohupovali v rytmu vln a nevěřicně zírali na nekonečnou noční oblohu proděravěnou planoucími hvězdami a stříbrným úplňkem. Ochladilo se a vzduch začal štípat do obličeje. Vánek odkudsi přinesl skoro neznatelný nasládlý nádech hniloby.

„Co se děje?“

„Asi nás to zaneslo přes okraj Stříbrného království, kapitánko!“ nadhodil první důstojník Velký Matts.

Kapitánka zavrtěla hlavou a protlačila se kolem jeho hřmotné postavy.

„Není možná!“

Velký Matts ukázal tlustým prstem na západ, kde noc přecházela v soumrak a těsně nad obzorem v den.

„Kapitánko?“

Jako by ho neslyšela.

„Kapitánko!“

Odtrhla oči od temné oblohy, přelétla pohledem nevěřicné výrazy své posádky a pak se zadívala po vodě. V nedaleké noci zablikotal plamen olejové lampy. Pak další a další. Stovky lamp, tisíce. *Mářino světlo* se ocitlo v obklíčení mohutných černých lodí. Pod rouškou tmy byly takřka neviditelné. A na palubách těch korábů se blížily příšery jako vystřižené z děsivých pověstí a nočních mūr.

Kapitánka si matně vzpomněla na příběhy, které jí vyprávěli bratři, když byla ještě mrně. Příběhy o lidu s temnou magií vepsanou do kůže.

O Tetovaných.

„Nebe!“ křikl Frank Calder, další z posádky. „Podívejte se na nebe!“

Kapitánka ho poslechla. A okamžitě toho zalitovala. Hvězdy jedna po druhé zhasínaly.

V duchu jí bylo zase šest, zase byla vystrašenou holčičkou s knížkou pověstí v rukou. Vzpomněla si, jak si tehdy fascinovaně prohlížela zručně namalovaný obrázek nepředstavitelně nezměrné bytosti z východu, která se svými chapadly natahuje přes celý svět a mění den v noc.